

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΜΑΪΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 21

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΜΟΝΟΝ ΑΤΟΜΙΚΗ

Εἶδομεν καὶ κατ' αὐτὰς γραφόμενον ὅ,τι ἐπεκράτησε συνήθως νὰ λέγηται περὶ τῆς θρησκείας, ὅτι εἶνε ὑπόθεσις καθαρῶς ἰδιωτικῆ καὶ ἀτομικῆ, μηδεμίαν ἀνάμειξιν ἔχουσα εἰς τὴν κοινωνικὴν, τὴν κρατικὴν καὶ τὴν καθ' ὄλου μορφωτικὴν ζωὴν καὶ ὀφείλουσα νὰ ἦνε ξένη πρὸς πάσας ἐν γένει τὰς σφαίρας τῆς ὁμαδικῆς συμβιώσεως. Ἐκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ πιστεύῃ κατ' ἀρέσκειαν, ἀλλ' ὅπως τὸ κράτος καὶ ἡ κοινωνία δὲν πρέπει νὰ ἀναμειγνύωνται εἰς τὰς ἰδιωτικὰς τῶν ἀτόμων θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, οὕτω καὶ ἡ θρησκεία δὲν ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς κρατικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, περιοριζομένη εἰς τὰς ἀπωτάτας ἐσωτερικὰς γωνίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς τὰ πολιτικὰ προγράμματα τῶν φιλελευθέρων καὶ δημοκρατικῶν ὡς ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἔπειτα δ' υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῶν σοσιαλιστῶν περιελήφθη εἰς τὸ πρόγραμμά των ὡς κατ' ἔξοχὴν συμβιβαζομένη πρὸς τὴν ἐθνικὴν στάσιν τοῦ σοσιαλισμοῦ ἀπέναντι τῆς θρησκείας καί, εἰδικώτερον, τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διότι δι' αὐτῆς πρῶτον μὲν καταπίεζεται ἡ θρησκεία περιοριζομένη εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως καὶ ἔξοριζομένη ἐκ πασῶν τῶν λοιπῶν σφαιρῶν τῆς ζωῆς· δεύτερον δὲ νομίζεται διυκολογούμενος καὶ ἐπιταχυνόμενος ὁ ἀφανισμὸς τῆς καὶ ἐκ τοῦ ἐσχάτου καὶ μόνου καταφυγίου τῆς τούτου διὰ τῆς βαθμιαίας διαδόσεως τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀτόμων. Ἀποτελεῖ, λοιπὸν, δόγμα κομμουνιστικὸν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε μόνον ἀτομικῆ, ἰδιωτικῆ ὑπόθεσις.

Ἄλλ' ὅπως συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς ἄλλας ἀρχὰς τοῦ Μαρξισμοῦ, καὶ ἐν τῷ δόγματι του

τούτῳ φωρᾶται οὗτος ἀντιφάσκων πρὸς ἐαυτὸν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ ἀρχὴ συγκρούεται πρὸς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο θεμελιῶδες δόγμα τοῦ καθ' ὃ ἡ θρησκείαν οὐδεμίαν ἔχει ἐν αὐτῷφθέσει, εἶνε ὅλως πρὸς αὐτὸν ἀσυμβίβαστος. Κατὰ τὸν Μαρξισμόν, ἡ θρησκευτικὴ πίστις, ἡ πίστις εἰς Θεόν, ἀποτελεῖ πλάνην, ἡ θρησκεία εἶνε «ὄπιον διὰ τὸν λαόν» καὶ δέον νὰ ἀφανισθῇ ἐκ τῶν συνειδήσεων ὁ θρησκευτὸν δὲν εἶνε ἀνεκτὸς ἐν τῷ ἐπαναστατικῷ Μαρξισμῷ, δὲν ἔχει θέσιν ἐν τῇ κομμουνιστικῇ κοινωνίᾳ, δέον ἀρα ἡ θρησκεία νὰ ἐκλίπῃ ἐκ πάσης ἀτομικῆς συνειδήσεως. Μία μόνη θρησκεία ὑπάρχει. Μαρξισμὸς, ἀντίθετος πρὸς πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν καὶ ἀπολύτως ἀποκλειστικὸς, διὰ τοῦτο καὶ ὁ πολίτης τῆς μαρξικῆς κοινωνίας δὲν εἶνε ἐλεύθερος νὰ θρησκευῇ κατ' ἀρέσκειαν, ἀλλὰ μόνον κομμουνιστικῶς, ἥτοι ὀφείλει νὰ πιστεύῃ ὅ,τι τὸν διατάσσει ἡ ἰδικὴ του ἐκκλησία, τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα· εἰ δὲ μή, εἶνε αἰρετικὸς καὶ ἀπόβλητος.

Ἄλλ' ἐὰν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς ἐν λόγῳ ἀρχῆς ὁ Μαρξισμὸς προδίδεται ἀντιφατικὸς, καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν πολιτεύεται κατὰ τὸ δόγμα τῆς σκοπιμότητος, ὡς ἐφαρμόζει αὐτὸ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς του. Ὁ Μαρξισμὸς δέχεται τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτομικῆς ὑποθέσεως ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν μόνον διὰ τὸν ἀστικὸν κόσμον, διότι νομίζει ὅτι οὕτω συντελεῖ εἰς τὴν εὐκολωτέραν διάλυσίν του: ἄς ἀφεθῇ ὁ ὀρθολογισμὸς ἐλεύθερος νὰ ὑποσκάψῃ τὰς βάσεις καὶ νὰ διαλύσῃ τὴν συνοχὴν τῆς ἀστικῆς κοινωνίας διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἀσφαλῆς καὶ ταχύτερα ἢ κατάρρευσις τῆς. Διότι ὀρθολογιστικὴ εἶνε ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀρχή. Δι' αὐτὸν τούτον ὁμοῦς τὸν Μαρξισμόν, ἥτοι διὰ τὰ ἐσωτερικὰ του, τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα εἶνε ζήτημα ὁριμάνσεως καὶ μεταβολῆς τῆς κομμουνιστικῆς συνειδήσεως, οὐχὶ δὲ βίας, πιέσεων καὶ διωγμῶν. Διὰ τοῦτο ὁ ρωσικὸς μαρξισμὸς, ὁ

ἐπιχειρῶν νὰ ἐκριζώσῃ τὴν θρησκείαν δι' ὅλων τῶν δυνατῶν βιαίων μέσων, καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἀποτελεῖ διαστροφήν τοῦ ὀρθοδόξου, τοῦ κλασικοῦ μαρξικοῦ πνεύματος, κατὰ τὸ ὁποῖον, ὅταν ὀριστικῶς τακτοποιηθῇ καὶ σταθεροποιηθῇ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ, θὰ ἐκλίπῃ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἡ θρησκεία ἐκ πάσης ἀτομικῆς συνειδήσεως, διαλυομένη ὡς πᾶσα αὐταπάτη καὶ παραισιθησία.

Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις περὶ τῆς θρησκείας ὡς καθαρῶς ἀτομικῆς ὑποθέσεως εἶνε ἀπόβλητος. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε κυρίως συναίσθημα, τὸ δὲ συναίσθημα ἀπὸ φύσεως εἶνε κοινωνικόν, διότι μὴ ἀνεχόμενον πιεστικὸν περιορισμὸν εἰς τὰ ἔνδον τείνει εἰς ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἢ ὑπ' ὄψιν ἀρχὴ ἀντιβαίνει πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπόψεως, ἡ ἀρχὴ αὕτη λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτέραν μόνον πλευρὰν τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, ἥτοι νοεῖ τὴν θρησκείαν μόνον ὡς ἐσωτερικὸν συναίσθημα τοῦ ἀτόμου ἐκδηλούμενον ἐν τῇ πρὸς τὸν Θεὸν προσωπικῇ τάσει του· ἐνθυμεῖται δηλαδὴ μόνον τὸ «εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου καὶ κλείσας τὴν θύραν πρόσευξαι τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ». Ἄλλ' ὡς μαρτυρεῖ ἡ θρησκευτικὴ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ πρόσευχὴ δὲν περιορίζεται εἰς τὸ «ταμεῖον» μόνον· ἐξέρχεται ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐξ ἀτομικῆς ἀποβαίνει ὁμαδική, γίνεται παράγων κοινωνικός, οὕτω δὲ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ὁ ἀνθρώπος εἰσφέρει καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς θρησκευτικῆς του ζωῆς, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἡ θρησκεία δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἀτομικὴν μόνον συνείδησιν, ἀλλὰ λαμβάνει καὶ κοινωνικὴν σημασίαν. Ἄλλ' εἰδικῶς περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ προκειμένου, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀποτελεῖ ἀποκάλυψιν τῆς θείας ἀληθείας, αὕτη δ' ἐδόθη οὐχὶ ἵνα περιορισθῇ εἰς τὸ φράγμα τῶν μυχιῶν τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ὅλην τοῦ ἀνθρώπου ζωὴν εἰς πάσας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως δ' ἄρα ταύτης ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε θρησκεία καθολικοῦ διαφέροντος, ἔργον οὐχὶ προσωπικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὸν καὶ κρατικόν, ἐν γένει ἔργον ὁμαδικόν ὡς οἰκοδομὴ θείας βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδὲ μία ἐκφάνσις τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀν-

θρώπων εἶνε διὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἀδιάφορος, πολὺ δ' ὀλιγότερον, ἐπομένως, δύναται ἀπὸ χριστιανικῆς ἐπόψεως νὰ γείνη ἀποδεκτὴ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποκλειστικῆς ἐξατομικεύσεως τῆς θρησκείας.

† ΠΡ. ΜΗΤΡΟΠ. ΚΑΛΑΒΡ.-ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ

ΘΕΟΣΟΦΙΣΜΟΣ - ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

[2]

Ἄμαυρώνει τὴν λάμπιν τῆς, ἀδυνατίζει καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐνεργητικότητά τῆς ἐπὶ ζῆμ'α καὶ ὀλέθρῳ τῶν λαῶν ἢ ἀσυμφωνία τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς κλήρου. Αἱ διαφοροὶ Ἐκκλησίαι μὲ τὸν φανερόν ἢ κρυφὸν ἀνταγωνισμὸν, ἢ προπαγανδικὴ συστηματικὴ ἐνέργεια τοῦ Παπικοῦ Ἱεροῦ Κλήρου πρὸς προσηλυτισμὸν, μὴ περιοριζομένη, ὡς θὰ ἦτο δίκαιον καὶ σκόπιμον, μεταξὺ τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν τῶν περισσότερον ἐκτροχιασμένων εἰς ἀπρεπῆ ἐλευθεροφροσύνην, ἀλλὰ συστηματικῶς καὶ ἀσυστόλως· δρῶσα ἰδίᾳ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸν τραγελαφικὸν παραλογισμὸν τοῦ οὐνιτισμοῦ, ταῦτα πάντα παρῳδοῦσι τὴν παγκόσμιον ἀποστολικότητα τῆς θρησκείας τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Βαθύτατα λυπημένος διὰ τοῦτο καὶ πιστὸς τοῦ Χριστοῦ λάτρης ὢν ἔγραψα καὶ ἐξέδωκα τὸ πρῶτον τεύχος τῆς περὶ Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν μελέτης μου. Ἀπεικόνισα ἐν αὐτῇ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν μαρτύρων τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων, τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὅποιοι πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ἠκολούθησαν εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ καὶ ἐνίκησαν διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας των τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας καὶ ἔσπειραν εἰς τὴν οἰκουμένην τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ πολιτισμὸν. Ἀλλὰ ἔγραψα καὶ γράφω, ἐκήρυξα καὶ κηρύττω εἰς μίαν ἐπιχώνην κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ παντὸς εἶδος ἐκμεταλλευτικὸν πνεῦμα ἐπηρεάζει καὶ τοὺς σιφρὺς ἀκόμη. Αἱ Ἐκκλησίαι θὰ ἐνωθῶσι καὶ ὁ Χριστιανισμὸς θὰ θριαμβεύσῃ καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη θὰ ἐδραιωθῇ, ἐὰν ὁ Πάπας τῆς Ρώμης θελήσῃ νὰ καταβῇ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ὕψη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοκρατορισμοῦ καὶ ἐβρεθῇ ὑπὸ τὴν χάριν τοῦ ἐλέους τοῦ Ἐσταυρωμένου, τοῦ ἐγκαινιάσαντος ἐν τῷ κόσμῳ τὴν φωτίζουσαν πάντα νοῦν ταπεινοφρονοῦσαν ἀγάπην· ἐὰν ὁ Πάπας, αὐτὸς καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν του, εὐρεθοῦν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀσελφικῆς ἀγάπης ἐν ἰσότητι μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί· ἐὰν ἐνστερνισθῇ τὸ πνεῦμα τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων καὶ κατόπιν τῆς εὐκόλου συνεννοήσεως καὶ πραγματικῆς συμφωνίας μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀποβάλλῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως πᾶσαν καινο-

τομίαν αντιβαίνουσαν πρὸς τὸ ὀρθόδοξον σύστημα τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων· ἐὰν ἡ ταπεινώσις αὐτῆ, ἡ ὁποία θὰ εἶναι τὸ ἀληθινὸν ὄψος καὶ τὸ περιλαμπρὸν μεγαλεῖον τοῦ ἐπισκόπου Πάπα τῆς Ρώμης καὶ σύμπαντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου αὐτοῦ· ἐὰν αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς τοιαύτης συγκαταβάσεως τελεσθῆ ἐν τῇ ναῖ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τότε ὁ Βρετανικὸς κόσμος θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὀρθοδοξοῦσης Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἐντὸς τὸ πολὺ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος. Πάντες οἱ ἐν τῇ χριστιανικῇ κόσμῳ ὕγιως διανοούμενοι χριστιανοί, οἱ ἐλεύθεροι ἔχοντες τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀπὸ ἰδιοτελεῖς ὑπολογισμοῦ καὶ ἴσῳ ἀνεπηρέστοι ἀπὸ αἰρετικῶν φανατισμῶν, πιστεύοντες καὶ ἀγαπῶντες ἀπὸ καρδίας τὸν Ἐσταυρωμένον τῆς Ἀγάπης Λυτρωτὴν, αὐτὸ φρονοῦν καί, φρονοῦντες, πιστεύουν καὶ ἐλπίζουν.

Γράφων καὶ κηρύττων ἀπὸ τὴν πιστεύουσαν ψυχὴν μου, ἐλπίζω ὅτι ἔνωσις θὰ γίνῃ ἐν τῇ μέλλοντι τότε, ἐπότιαν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπιπνεύσῃ καὶ καθοδηγήσῃ. Αἰσθάνομαι δὲ εὐχαριστήσιον ἔρηγον νὰ κηρύττω τὴν βεβαίαν μου ἐλπίδα ταύτην, ἀδιαφορῶν ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς, τὸν ὅποιον γινώσκει μόνος «ὁ χρόνος καὶ καιρὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος Οὐράνιος Πατήρ». Δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ὡς χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, ἐὰν δὲν ἔχω τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην, ἐὰν ἡ πιστεύουσα καὶ ἀγαπῶσα τὸν Χριστὸν καρδίᾳ μου δὲν χωρῆ ὄλον τὸν κόσμον, ὅπως ἔλεγεν ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐὰν δὲν ἀγαπῶ μετὰ τῶν πρώτων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μου τὸν Ἐπίσκοπον Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν ἔχοντα τὸν τῆς πνευματικῆς δεσποτείας αὐτοῦ θρόνον εἰς τὴν πόλιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπέστησαν τὸ φρικτὸν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μαρτύριον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος. Χαίρει καὶ ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου, διότι ἡ αἰωνία Πίστις, ἡ Ρώμη ἀφ' ἧς ἐξεχριστιανίσθη, ἔχει ἐπὶ τῶν ψυχῶν δεσπάζοντα χριστιανὸν Ποιμένα τὸν Πάπαν καὶ πολιτικὸν Κυβερνήτην χριστιανὸν Βασιλέα.

Καὶ πῶς δύναμαι νὰ μὴ ἔχω ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον καὶ συναίσθημα; Ἀπὸ τούτου ἀκριδῶς τοῦ συναίσθηματος τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης μου λέγω τὴν γνώμην μου πρὸς τὸν ἀδελφὸν Πάπαν καὶ τοὺς συναδέλφους περιουστάτους συναποστόλους καὶ συνεργάτας αὐτοῦ, ὅτι δὲν συμφέρει ἡ διάστασις, ἀλλὰ ἡ ἑμφοροσύνη καὶ ἡ σύμπνοια ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πρὸς τὸν Χριστὸν πίστεως. Εἶμαι στρατιώτης τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐλεύθερος εἰς τὸ πνεῦμά μου, μὴ ἔχων στενήν τὴν ἀντίληψιν καὶ φθονεράν τὴν διάθεσιν καὶ ἐκφράζω ὅτι ἐντὸς μου ἔχω. Εἶμαι βεβαιοτάτος, ὅτι πάντες οἱ ὀμώπιστοί μου ὀρθόδοξοι, οἱ ἔχοντες τὴν τοῦ Πνεύματος ἐλευθερίαν, τὴν αὐτὴν γνώμην, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἀδελφικὸν συναίσθημα ἰθύνονται, Εἶμαι

βεβαιοτάτος, ὅτι οἱ οὐκ ὀλίγοι περινεύστατοι τοῦ Παπικοῦ Καθολικισμοῦ Κληρικοί καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας λειτουργοί, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐμελέτησαν τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων μαρτυρικῶν αἰώνων τῆς θεμελιώσεως τῆς θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δὲν δύναται ἄνθρωπος λογικὸς, γινώσκων τὴν Καινὴν Διαθήκην, νὰ μὴ ἔχη τὴν γνώμην τῆς ἀδελφικῆς ἐνότητος τῶν Κληρικῶν πάντων, νὰ μὴ φρονῆ, ὅπως ὁ Χριστὸς ἐδίδαξε καὶ οἱ ὀκτῶ πρώτοι αἰῶνες ἐπραγματοποίησαν, ὅτι ἡ τῆς ἀνυπογράψτου ἀγάπης ταπεινώσις εἶναι τὸ ἀληθινὸν πνευματικὸν μεγαλεῖον καὶ ὅτι ἡ ὑπερψ'α καὶ ἡ ἐγωϊστικὴ ἐκμετάλλευσις εἶναι τι βδελυκτὸν καὶ ὀλέθριον. Πλὴν τούτου, εἰαν ἡ ὑγιαίνουσα καὶ ἀσκέτιστος λογικὴ ταῦτα ὑπαγορεύῃ, οὐδεὶς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συμφωνῇ μὲ τὸν ἐξ ὀλιστικῆς ὑστεροβουλίας καὶ ἐξ ἐπιδεικτικῆς, ματαιοφροσύνης παραλογιζόμενον κόσμον, εἰσὶν ἡ ποτε καὶ ἂν ὡσιν οἱ παραλογιζόμενοι οἱ οἱ ἀμφοτέρω, ὁμηδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ περιβόλλουσα αὐτοῦ ἡ πρὸς τῆς. Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ βιβλίον τῆς ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀγάπης, τὸ βιβλίον τῆς ἀληθινοῦ ἀναγκάζει νὰ ἔχῃ τὴν γνώμην ταύτην πᾶσι εἰς τὸ σώας τὰς φρένας καὶ ὑγιαίνουσαν τὴν λογικὴν διατηροῦντες. Καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἐν τῇ χριστιανικῇ κοίμῃ δυσχρήθμητοι. Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι εἰς εἶναι τὸ Κερατινὸν τοῦ Μωάμεθ, αἱ Βέβαιαι τοῦ Βράχμα, ἢ τὰ Σιυτρά τοῦ Βούδδα. Τὸ εὐαγγέλιον εἶναι τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινης. Δὲν εἶναι δυνατὸν εἰ ὅπ' αὐτοῦ φωτιζόμενοι νὰ μὴ ἔχῃ τὴν σαφῶς καὶ ῥητῶ διδασκομένην ἐν αὐτῷ γνώμην ταύτην τῆς παγκοσμίου ἀδελφικῆς ἀγάπης. Κατὰ συνέπειαν ἔχω τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ ὀφείλουσαν νὰ ἔχουν πάντες οἱ χριστιανοί, ἢν καὶ ἐξέφρασα ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν προκειμένου περὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ὅτι οἱ πόλεμοι θὰ παύσων ἐὰν ὁ Χριστιανισμὸς γείνηται ἑκκλησία καὶ φωτισθῶσιν οἱ λαοὶ καὶ πρώτοι οἱ ἄρχοντες καὶ ἡγεμόνες αὐτῶν. Καὶ εἶπον καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι μία Ἐκκλησία θὰ γείνη, εἰαν ὁ Πάπας τὸ θελήσῃ, καὶ τότε θὰ εἶναι ὁ δεξασμένος γνήσιος ἀπόστολος τῆς Δύσεως, γνήσιος διάδοχος τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου. Ὅχι τὸ θελήσῃ δὲ ἐὰν ἀνταλλάξῃ ἀποστολικὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν μετὰ τῶν Πατριάρχων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γένηται ἕνος ἐν τοῖς πρώτοις. Καὶ ἤκουσάν τινες τῶν ἐπὶ σκηνῆς σοφῶν μας καὶ ἠπόρησαν μὲ τὴν ἀφελότητά μου καὶ ἀναγνώσαντες τὴν περὶ ἐνώσεως μελέτην μου ἐδυσφόρησαν καὶ θεληματικῶς τὴν ἠγνόησαν. Εἶναι ἡ ἐποχὴ μας τοιαύτη.

Ἄλλ' ἡμεῖς πρέπει νὰ θαρροῦμεν μέχρις ἐσχάτων, νὰ διαφωτίζωμεν καὶ νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἐπιδεικτικῶς φωτισμοῦ καὶ ἀξίους βοηθείας. Πρὸς ταῦτα εὐκαίρον νὰ ὑποδείξω ποῦ εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῇ πράξει

καὶ τί θὰ ἐγίνετο εἰς τὸν Ἑλληνισμόν ἰδ' α καὶ εἰς τὸν κόσμον ὅλον γενικῶς, ἐὰν μία Ἐκκλησία ἠνωμένη κατωρθώνετο νὰ εἶναι ὁ Χριστιανισμός, ὥπως εἶναι καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀρχικῆς δόξσεως αὐτοῦ καὶ ὁ σκοπὸς ὁ κύριος τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς θρησκείας ταύτης, τοῦ Θεανθρώπου.

(Συνεχίζεται)

ΙΟΥΔΑΪΚΑΙ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

[2]

Ἡ μετὰ φρονήσεως χρῆσις τῆς γλώσσης συνιστᾷται κατ' ἐπανάληψιν παρὰ τῶν ἰουδαϊκῶν παροιμιῶν, αἵτινες καὶ χαρακτηριστικῶς περιγράφουσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς κακῆς τῆς χρήσεως.

Χεῖλη ἄφρονα ἄγουσιν αὐτὸν εἰς κακά,
τὸ δὲ στόμα αὐτοῦ τὸ θρασὺ θάνατον ἐπικαλεῖται.
Στόμα ἄφρονος συντριβὴ αὐτοῦ,
τὰ δὲ χεῖλη αὐτοῦ παγίς τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. (IH, 6—7).
Θάνατος καὶ ζωὴ ἐν χειρὶ γλώσσης,
οἱ δὲ κρατοῦντες αὐτῆς ἔδονται τοὺς καρποὺς αὐτῆς (IH, 21)

ἄφρονεῖ ἡ ἰουδαϊκὴ σοφία. Ἡ λαϊκὴ μας σοφία ἴδεν ἀφέλεια τὴν δύναμιν τῆς γλώσσης καὶ τὰς ἀναλόγως τῆς χρήσεως αὐτῆς ἀφελίμους ἢ ἐπιβλαβεῖς συνέπειας τῆς :

Ἡ γλῶσσα τοῦ τὸν ἔφαγε

λέγει διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀτυχήσαντας ἢ καταστραφέντας εἰς τὴν ζωὴν, διότι πιστεύει, ὅτι

ἡ γλῶσσα κάστρα καταλεῖ
καὶ κάστρα θεμελιώνει

διὰ τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν διαθέτει καὶ ἡ ὁποία πολλάκις παίξει τὸν πρωτεύοντα ῥόλον εἰς τὰς καταστροφὰς καὶ τὰ ἀτυχήματα. Ἀλλὰ καὶ ἄλλας συνετέρας δύναται νὰ ἔχη, κατὰ τὸν λαόν μας, ὁ μαλακὸς καὶ σαρκώδης μῦς, ὁ ὁποῖος λέγεται γλῶσσα :

Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει
ἄφρονεῖ, συνοψίζων τὸ ἀπόσταγμα τῆς πείρας του εἰς ἡμι-
καὶ χαρακτηριστικόν του λόγιον

ὅποιος θαστῆ τῇ γλῶσσά του
σῶζει τὴ κεφαλὴ του.

Ἡ γλῶσσα πάντοτε ἀφείλει νὰ λέγῃ τὴν προσφιλεῖν εἰς τὸν Θεὸν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ διασκορπίσῃ ἀφειδῶς ψευδεῖς καὶ ἀνεκπληρώτους ὑποσχέσεις :

Βλέμμα Κυρίου χεῖλη ψευδῆ,
ὁ δὲ ποιῶν πίστει δεκτὸς παρ' αὐτῶ

ἄφρονεῖ ἡ ἰουδαϊκὴ σοφία, ἐκφραζούσα ὅτι καὶ ἡ λαϊκὴ μας πείρα διὰ τῶν παροιμιῶν τῆς,

ἡ ἀλήθεια ἔν τῷ Θεοῦ καὶ τὸ ψέμμα τοῦ διαβόλου
καί, ἐπομένως,

λέγει πάντα τὴν ἀλήθειαν
νάχησ τὸ Θεὸ ἐσθήσει.

Ὡς θορυβῶδῃ ἄνεμον, ὅστις πολλὰ νέφη συσσωρεύει χωρὶς ὅμως βροχὴν, θεωρεῖ ἡ ἰουδαϊκὴ σοφία, τὸν πολλὰ ὑπισχνούμενον καὶ μηδὲν ἐξ αὐτῶν ἐκπληροῦντα (KE, 14). Εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον θὰ

1. «Οἱ φερόμενοι εἰλικρινῶς», κατὰ τὸ ἑβραϊκόν (IB 22).

ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἡ λαϊκὴ σοφία μας μειδιῶσα εἰρωνικῶς,

ὅποιος ἀκού' τὰ λόγια σου, τοὺς ἔργους σου πιστεύει,
στὴ θάλασσα πίνει λαγούς καὶ ἐπὶ θοῦνὰ ψαρεύει !

Ἡ ἐπιδιώξις πραγμάτων ὑπερβαίνοντων κατὰ πολὺ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐπιδιώκοντος εἶναι τι παντελῶς παράλογον καὶ πάντοτε εἰς αὐτὸν ἐπιβλαβές. Ἡ ἰουδαϊκὴ σοφία συνιστᾷ θερμῶς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ ἐλαττώματος τούτου μὴ παραλείπουσα νὰ τονίξῃ καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ παραλόγου ἐγχειρήματος :

Μὴ παρεκτείνου, πένης ὢν, πλουσίῳ,
τῇ δε σὴ ἔννοια ἀπόσχου.

«Βάρος ὑπὲρ σὲ μὴ ἄσης, καὶ ἰσχυροτέρῳ σου καὶ πλουσιωτέρῳ σου μὴ κοινώνει. Τί κοινώησει χύτροι πρὸς λέβητα ; αὕτη προσκρούσει καὶ αὕτη συντριβήσεται», λέγει ἐκ παραλλήλου καὶ ὁ Σειράχ (IF, 2—7).

Περισσότερον ἐκφραστικῶς διατυπῶ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἡ λαϊκὴ σοφία :

Κατὰ τὸ πάλωμά σου ν' ἀπλώνῃς τὰ πόδια σου
ἢ τὸ αὐτὸ δι' ἄλλων λέξεων,

ὅπου φτάνεις νὰ κρεμνῆς τὸ καλάθι σου.

Τὰς πρὸς ἀλλήλους ποικίλας τῶν ἀνθρώπων σχέσεις δὲν χαρακτηρίζει, δυστυχῶς, πάντοτε ἡ εἰλικρινεία καὶ δὲν συνοδεύει κατὰ κανόνα ὁ δεσμός τῆς ἀγάπης. Τὸ ἀπεχθές μίσος, ἡ ἐχθρότης καὶ ἡ ὑποκρισία ὑποκρύπτονται πολλάκις καὶ ὑπὸ τὰς πλέον φιλικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ὑπὸ τὰς πλέον πολυδαπάνους καὶ πολυτελεῖς φιλοξενίας. Οὐδεμίαν ὅμως σημασίαν ἔχουσι τὰ τελευταῖα ταῦτα, κατὰ τὸν ἰουδαῖον παροιμιστήν, ἐν ὅσῳ δὲν συνυπάρχοσι μετὰ φιλίας καὶ ἀγάπης πραγματικῆς. Δὲν δυσκολεύεται μάλιστα νὰ ἐκφράσῃ ἀπροκαλύπτως τὴν προτίμησίν του καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ εὐτελέστερα τῶν βροσιμάτων, ἀρκεῖ νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ εἰλικρινῶν φιλικῶν ἐκδηλώσεων. Κορίστων ξενισμὸς μετὰ λαγάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παρόμοιος μόσχον μετὰ ἐχθρας (IE, 17)

Δὲν ὑπάρχει ἀντίθετος γνώμη εἰς τὴν λαϊκὴν σοφίαν μας Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη, καὶ κατ' αὐτὴν, εἶναι εἰς θέσιν καταστήσωσι τὰς πλέον εὐτελεστέρας καὶ πτωχύτερας τροφὰς, εἴτε εἰς οἶκον φιλοξενούντος, εἴτε εἰς οἰκογενειακὴν τράπεζαν, πολὺ προτιμότερας τῶν μετὰ μίσους, ἐχθρας καὶ πικριῶν συνοδευομένων πλουσιῶν καὶ πολυτελῶν.

Κάλλια (λέγει) χόρτα με εἰρήνην
παρὰ ψάρια με τὴ γκρίνην,

ἢ καὶ δι' ἑτέρων λέξεων

Κάλλια λάχανα με γλύκα
παρὰ ζάχαρι με πίκρα.

Ἡ ἀνελικρινεία, ἀκριβῶς, ἡ ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος χαρακτηρίζουσι καὶ τοὺς κατὰ περιστάσεις φίλους, τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες εἶναι πρόθυμοι εἰς στιγμὰς εὐτυχίας μας νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς στενότεροι φίλοι μας, διὰ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψωσιν ὅμως μόλις ὡς τὰ παραρθεόντα τοῦ κότμου ἀγαθὰ ἐκπέσωσι τῶν χειρῶν μας.

Μετὰ πικρίας ὁ ἰουδαῖος παροιμιστής μ' ἠμυονεῖ

1. «Ἄπεχε ἀπὸ τῆν τοιαύτην σχέσιν σου», κατὰ τὸ ἑβραϊκόν (IF, 4)

τὰ σχετικά πορίσματα τῆς πείρας του.

Πλούτος προστίθησι φίλους πολλούς,
ὁ δὲ πτωχὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπάρχοντος φίλου λείπεται (ΙΘ. 4).

Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοῦς,
φίλοι δὲ πλουσίων πολλοὶ (ΙΔ, 20).

Εἰς τὰς μετὰ τῶν τοιούτων φίλων σχέσεις θὰ ἡδύνατο νὰ λεχθῆ ὅτι

Τ' ἄσπρα μιλῶν,
τ' ἄσπρα λαλοῦν,
τ' ἄσπρα ἔν ποὺ κουδεντιάζουν,

ὡς λίαν χαρακτηριστικῶς λέγει ὁ λαὸς μας, καί, φυσικώτατα, ὅταν τὰ ἄσπρα ταῦτα ἐκλείψουν,

ἀληθμονοιοῦνται κ' ἡ φιλιές, ξεχνιοῦνται κ' ἡ ἀγάπαις,
συνπαυνοιοῦνται καὶ μιλῶν σὺν ξένοι, σὺν διαβάταις.

Προσοχὴ χρειάζεται καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ ἀγαθὰ ἵνα μὴ θαμβούμενοι ὑπ' αὐτῶν λησμονήσωσι τὰς κατ' ἑξοχὴν ιδιότητάς των, τὴν ἀστάθειαν καὶ τὴν ρευστότητα, αἱ ὅποια ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου νὰ ἐξαποστειλοῦσι τὸν πλούσιον παντελῶς κενὸν καὶ δεόμενον βοηθείας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄλλοτε ὑπερέτου του.

Πλούσιοι πτωχῶν ἄρξονται
καὶ οἰκέται ἰδίους δεσπότητας δανειοῦσιν (ΚΒ, 7)

λέγει ἡ Ἰουδαϊκὴ σοφία, δηλοῦσα ἀκριβῶς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος τῶν ἀγαθῶν ἀστάθειαν. Παραστατικώτερον ἐκφράζει τὴν αὐτὴν τῆς ἀσταθείας καὶ τῆς ἠυστότητος ἔννοιαν τὸ πατωμακὸν ἀπόφθεγμα

Ὅστε νὰ κρᾶξῃ τὸ πουλί, νὰ ξημερώσῃ ἡ ἡμέρα,
ἡ κόρη χήρα γένηται κ' ἡ ἀρχόντισσα πενήτωσα!
κ' ὑπῆεν ἡ ἀρχόντισσα στής πενήτωσας τῆ πόρτα.

(Τέλος)

A. I. ΦΥΤΡΑΚΙΣ

1. Πένησσα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Κομμουνιστικὴ λογοτεχνία.

* Ἀπὸ τὸ τεῦχος τῆς «Νέας Ἑστίας» τὸ ἀφιερωμένον τιμῆς ἔνεκεν εἰς τὸν ἐπ' ἐσχάτων ἀποθανόντα Ἀλέξανδρον Πάλλην ἀλιεύομεν μαργαρίτας ἰνὰς κομμουνιστικῆς προελεύσεως, διότι ὁ κομμουνισμὸς ἵππευσε καὶ τὴν λογοτεχνίαν ὅπως προπαγανδίζεται ἐθνικώτερον καὶ εὐρύτερον διὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἀναγνωσματος. Οὕτω εἰς τῶν γραφόντων, χαρακτηριζῶν τὸν Πάλλην ὡς «ἀγωνιστὴν τοῦ δημοτικισμοῦ», ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς εἰς τὴν «δημοτικὴν» ἀποδόσεως τῶν Ἐθαγγελίων ὅτι ὑπῆρξεν ἐργασία «σπουδαιοτάτη, γιατί θὰ βοηθήσῃ κάποτε ἄμεσα στὴν πνευματικὴ ἐξέλιξι τοῦ λαοῦ μας, ἅμα ἡ δημοτικὴ θὰ ἔχει ἐπιβληθεῖ σὲ ἐθνικὴ γλῶσσα. Τότε ὁ λαὸς θὰ δεῖ, μέσα ἀπὸ τὸν καθάριον φακὸ τοῦ Πάλλη, τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῶν «μῦθων». Γιατὶ μόνον αἱ οἱ μῦθοι πέφτουν, οἱ λαοὶ ἀναβλέπουν, καὶ ἀγκυλιάζοντας τὴν Ἀλήθειαν τῆς ἐποχῆς προχωροῦν πρὸς τὰ παραπέρα, ἔστω καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸν «νέον μῦθον». Ἄλλος ὁμῶς τῶν τοῦ προσηγομένου, διὰ τὸν ὅποιον ἐπ' ἴσης ὁ Πάλλησ ἐπῆρξεν ὁ «πρωτοπόρος τοῦ ἀδιάλλαχτον δημοτικισμοῦ», ἐκφράζει τὴν μεγάλην του δυσφορίαν διότι τὸ «ἔργον» τοῦ ὑννομένου «παρξήγηθηκε σὺν ἀντεθνικῶ, καταχθόνιῳ καὶ βέβηλῳ», οἱ παρεξηγήσαντες δὲ ἦσαν «τὰ ἀκόμα πανίσχυρα

φρουδαρχικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχαν σιὸν ἔξω ἐλλητισμὸν μιὰ τεράστια ὀργάνωσι, τὸ Οἰκονομικὸν Πατριαρχεῖο, ποὺ ἐπέμενε στὰ παλιά, στὰ πάτρια, καὶ ἐννοοῦσε τὰ κηδεμονεῦν πνευματικὰ τὸν ἀνερχόμενον ἀστισμὸν», εἰ δὲ μὴ, «τὸ γλωσσικὸ ζήτημα θὰ λύονταν πῶς εὐκόλως καὶ κόντρα στὴν ἐπίμονη ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ρωμῆικου φρουδαρχισμοῦ...» Τρίτος δὲ τις, ἕλλην λογοτεχνῶν καὶ ἀδελφός, εἰς τὸ «ἀνακαινιστικὸν πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἀποδίδει τὸ ἐγκλήμα ὅτι «ἐσπατάλησεν ἐπὶ αἰῶνας τὶς πνευματικὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους καὶ προετοίμασε τὴν «Ἄλωσι». Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐν ταῦθα ὁ ἕτερος τοῦ ἔργου τοῦ Πάλλη ἐνθουσιασμὸς τῶν ἱεροφαντῶν τούτων τοῦ «ἀδιάλλαχτου» δημοτικισμοῦ ὅ,τι ἐμφανίζεται ὡς χαρακτηριστικὸν τῶν καιρῶν εἶπε ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ διὰ τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν λογοτεχνίαν διεισδύσεως τῆς κομμουνιστικῆς ροστροφίας προπαγανδισμῶς τῆς ἀντιχριστιανικῆς ἀμαθείας ἐπὶ τὸ λογογραφικὸν τοῦ στρομοῦ ἐνδύμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «λογοτεχνικῆς οὐδαιτερότητος» πρόθυμος παροχὴ τῶν σελίδων σοβαροφαντοῦς ἑλληνικοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ πρὸς προαγωγὴν ἰδεῶν προσβαλλουσῶν ὅ,τι ὁ ἑλλητισμὸς ἔχει ἱερώτατον. Καὶ ἡ μὲν μετὰφρασις ἐκείνη τοῦ Πάλλη ὄχι μόνον δὲν συνετέλεσε τὰ πέσον οἱ «μῦθοι» τοῦ κ. Γιαννιοῦ, ἀλλ' εἰς οὐδεὶς τὰς χεῖρας εὐρίσκειται εἰ μὴ μόνον εἰς βίβλους — εὐαριθμητάτας — τὰ ἐκρότησαν ὡς δῶρα τοῦ μεταφράστου, καὶ μόνον πρὸς στιγμὴν, πρὸς ἱκανοποίησιν εὐλόγου περιεργείας ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, μόλις ἐμφανισθεῖσα συγγήτησε τὴν λαϊκὴν ἀντίδρασιν. ἦς ἦτο ἀξία καὶ ὡς ἦτο ἐλόμενος. Ἀσφαλῶς ὅμως ἦ εἶνε ὄλως ἀνυπόδητοι, ἦ εἶνε συνευθητοὶ τῆς ἱστορίας στροβλιωταὶ οἱ περὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀμαμασθῶντες ὅσα κατὰ κόρον ἐπαναλαυβάνει ἡ ἀντιχριστιανικὴ κομμουνιστικὴ φιλολογία. Φιλολογοῦν, βλέπετε, καὶ αὐτοί, ἀδιάφορον ἂν μετ' εὐτελείας καὶ κατὰ τόσον ἀδόκιμον τρόπον.

Ἡ οἰκτικὴ ἀντιθέσις.

Τὸ περὶ τοῦ Μπολσεβισμοῦ τμήμα τοῦ πολιτικοῦ λόγου, τὸν ὅποιον ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γερμανίας εἶπε ταύτην τὴν ἐβδομάδα ἐν Βερολίνῳ ἐνώπιον τῆς γερμανικῆς βουλῆς, εἶνε ἄξιος μεγίστης προσοχῆς. Πρώτην φοράν, ἀπὸ τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως, κυβερνήτης πολιτικὸς μετὰ τόσης παρηγορίας καὶ εὐθύτητος ἀπὸ βήματος ἐπισημοτάτου εἶπεν ἀπεριφράστως τί εἶνε ὁ Μπολσεβισμὸς καὶ ὅπόσον εἶνε ἀντίθετος οὐ μόνον πρὸς τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν κόσμον ὁλόκληρον οὕτως ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἦνε νοητὴ σχέσις φιλίας πρὸς τὴν σημερινὴν Ρωσίαν, πολλῶ δ' ἦτιον σχέσις συμμαχικῆ. Ἐφ' ὅσον ὁ Μπολσεβισμὸς ἀποτελεῖ ἄρνησιν πάσης ἀρχῆς καὶ πάσης ἀξίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς παραδόσεως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὅποιον ἐξακολοῦθεῖ ἀκόμη συντηροῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σοβιετ καὶ ὅπον ἀλλαχῶ ἵνα μηδὲ ἔχνος ἐξ αὐτοῦ ἀπομείνη, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἐμπιστοσύνη εἰς

τους ἀνοημένους τὴν ἔννοιαν τῆς τιμῆς, τῆς εὐκρίτειας, τῆς προσωπικότητος, τῆς οἰκογενείας, τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς θρησκείας, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐὰν ἅμα τῆ ἐγκαθιδρύσει τοῦ Μπλοσεβισμοῦ τὰ χριστιανικὰ κράτη ἐλάμβανον παρομοίαν στάσιν ἀπέναντι αὐτοῦ, δὲν θὰ ἐβρίσχοιτο σήμερον πρὸ τῶν ἐκείθεν ἐξαπολυμένῳ κινδύνῳ, οὐδὲ θὰ ἠγαγκάζοντο λαοὶ χριστιανικοὶ μεγάλων κρατῶν νὰ βιάζωνται ἐπὶ τῶν πολιτικῶν των νὰ ἴστανται παρὰ τὸ πλευρὸν κρατῶν ἀποτελοῦντος φανερὸν καὶ λυσσώδη πολέμιον παντὸς ὅ,τι ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν των ὑπόστασιν. Ἡ πραγματικότητα αὕτη δυστυχῶς μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Ἐνῶπις μόνον κατ' ὄνομα ἐμφανίζεται ὡς χριστιανική.

Χάρις εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν ἐργασίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀδελφῶν Μοράβων ἀπὸ τοῦ 1849 πᾶσαι αἱ ἰθαγενεῖς φυλαὶ τῶν Παπουῶν τῆς δυτικῆς καὶ βορείου Λυθουαλίας εἶνε σήμερον χριστιανικαί, οὕτω δὲ ἠνεώχθη νέα πύλη ἐν τῇ χειρσόνῃ τῆς Ὑποχρῆς, ἔνθα ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος τὸ χριστιανικὸν ἔργον ἐσυνεχίσθη ἐν μέσῳ εἰδωλολατρικῶν φυλῶν τελείως ἐκφυλισμένων. Σήμερον αἱ τέως ἀνθρωποφάγοι ἐκείναι φυλαὶ ἀνεπλάσθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐξ ἐπισήμων ἀνακοινώσεων αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς συγκοινωνίας ἐπιτρόπου τῆς κυβερνήσεως τῶν Σοβιέτ προκύπτει πόσον ὀλίγη—ἢ μᾶλλον οὐδεμία ἀξία προσδίδεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐν τῇ μακαρίᾳ ἐκείνῃ χώρᾳ. Αἱ σοβιετικαὶ δημοκρατίαι ἔχουν ἐν χοίρει ὀλιγώτερα τῶν 60.000 μιλίων σιδηροδρομικὰς γραμμάς ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν, καί, ἐν τούτοις, ἐγέναν εἰς αὐτάς 62,000 δυστηχῆματα, ἤτοι 4,500 βαγόνια κατεστοάφησαν τελείως καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὑπέστησαν σοβαρὰς φθοράς. Αἱ πληροφορίες τοῦ ἐπιτρόπου, ἐξαντλούμεναι εἰς λεπτομερεῖς ἀριθμοὺς περὶ τῶν ὀλικῶν ζημιῶν, ἀπαξιοῦν νὰ ἀριθμῆσιν τὰς εἰς ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις ἀπολείας· ἀρκοῦνται νὰ ἀναφέρουν ὀλίγα: ὅτι οἱ νεκροὶ ἀνῆλθον εἰς ἑκατοντάδας καὶ οἱ ἀνάπηροι εἰς χιλιάδας. Διότι οὐδαμοῦ τῆς οἰκουμένης ὁ ἀνθρώπος εἶνε τόσον εὐδηνός, ὅσον ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ. Εἶνε τὸ μόνον ἀνευ ἀξίας ὄν, διὰ τὸ ὅποιον ἐπαγγέλλεται τόσῃν πρόνοιαν ὁ μπλοσεβισμός, ὥστε δαπάναις αὐτοῦ νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς οἱ ὀλίγοι δυνάσται τῶν τῶσων ἑκατομμυρίων τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, μὴ συνεδριάσασα τὴν Τρίτην ἐνεκα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐξήτησε δὲ διάφορα ζητήματα.

—Εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀνεκοινώθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποσταλέντα ἔγγραφα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος, ἐπεδοκιμασθῆ δὲ ἡ ἐνέργεια τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀπεφασίσθη νὰ γραφῇ σχετικὸν γράμμα.

—Κατὰ πρότασιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως μελετηθῇ ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ὁ πανηγυρικός ἐορτασμός τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος τοῦ θανάτου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, πρώτου χριστιανοῦ αὐτοκράτορος, συμπιπτούσης; τῆ 2. Μαΐου 1937.

—Συμφώνως πρὸς τοὺς στατιστικὰς πίνακας, οὗς παρεσκεύασε τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας (Γεν. Διεύς Γεωργίας, Τμήμα Λογιστῆρ. Ἐποικισμῶν) ἡ ἑκτίσις τῶν ἀπαλλοτριωθέντων μοναστηριακῶν κτημάτων ἀπὸ 1919 μέχρι σήμερον ἀνέρχεται εἰς 1 ἑκατομ. στρέμματα περὶπου, εἰς

στρογγύλον ἀριθμὸν. Ἐπὶ 150.000 στρεμμάτων ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀπαλλοτριωθέντων, ἡ ἐπιδικασθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀξία ἀνέρχεται κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς λογιστικῆς ὑπηρεσίας Ο.Δ.Ε.Π. εἰς 87 δρχ. κατὰ στρέμμα κατὰ μέσον ὄρον. Ἐὰν ληφθῇ ὡς μέσος ὄρος ἐπιδικασθεῖσης ἀξίας διὰ τὸ 1 ἑκατομμύριον στρεμμάτων οὐχὶ αἰ 87 δρχ., ἀλλὰ δρχ. 100 κατὰ στρέμμα καὶ ὡς ἐλάχιστον ὄριον τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν αὐτῶν στρεμμάτων μόνον 1.000 δραχμαὶ κατὰ στρέμμα. ἔπεται ὅτι ἡ ἡμία ἦν ὑπέστη ἡ μοναστηριακὴ περιουσία ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀπαλλοτριωθέντων ὑπερβαίνει τὰ 900 ἑκατομμύρια:

1.000.000	στρέμ.	⊗	1.000	δρχ.	κατὰ	στρέμ.	=	1.000.000.000
1.000.000						100		= 100 000.000
								900.000

Οἱ ὡς ἄνω ὑπολογισμοὶ εἶναι ἐντελῶς πρόχειροι, καθ' ὅσον στεροῦμεθα ἀπολύτως ἀκριβῶν στοιχείων, πάντως ὁμῶς ἀποτελοῦσι ἐλάχιστα ὄρια καὶ συνελπίς ἡ πραγματικὴ ζημία εἶναι μεγαλειτέρα τῆς ὡς ἄνω ὑπολογιστέας. Διὰ τὴν καταδειχθῆ τὸ μέγεθος τῆς πραγματικῆς ζημίας, ἦν ὑπέστη ἡ μοναστηριακὴ περιουσία ἐκ τῶν ἀπαλλοτριωθέντων, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν ἐνδεικτικῶς ἓν συγκεκριμένον παράδειγμα δι' ἓν μόνον κτήμα (ἔχουσι ἀπαλλοτριωθῆ ὑπὸ τὰ 100 κτήματα) Τὸ κτήμα Ἰέρακας. Ἐπιδικασθῆ ἀξία δρχ. 650.000, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ του ἀξία ὑπερβαίνει σήμερον τὰ 150 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐν Καρδίτῃ ἐτέλεσθη καὶ ἐφέτος μεγαλοπρεπέστατα ἡ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιὴλ πρὸ ἐξαετίας καθορισθεῖσα λιτανεὶα τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀγίου Σεραφεῖμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου μὲ ἐκτάκτους ἀμαξοστοιχίας τῶν Θεσσαλικῶν Σιδηροδρομῶν ἀφίκντο πλήθος ἐκδρομῶν ἐξ ὅλων τῶν Θεσσαλικῶν πόλεων, ὡς καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Β' Σώματος στρατοῦ Λαρίσης Στρατηγός Συρμακέτης μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς Λαρίσης. Ὁμοίως ἀφίκετο λόχος τοῦ ποταπτοῦ τάγματος Εὐζώνων ἐξ Ἀθηνῶν καὶ λόχος τοῦ Συντάγματος Τριγκάλων. Τὴν πρωΐαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεστάτῳ μητροπολιτικῷ ναῷ μετὰ τῶν ἱερῶν τῶν πόλεως, ἐνδυθεὶς ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ, ἐνῶ τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς ἐτελέσθη τὴν θὴν ἄραν ὁ μέγας ἐσπερινός ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς κόσμου, ὅτε εἶπε τὸν πανηγυρικὸν ὁ κ. Β. Παπαδάκης, πτυχιούχος τῆς Θεολογίας. Τὴν 11ην πρωϊνὴν ἐτελέσθη ἡ ἱερὰ λιτανεὶα. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἦτο ἐν μέσῳ ὀδοπόνητον ἱερῶν καὶ τεσσάρων διακόνων λευχειμονούτων, προπορευέτο δὲ κάτωθεν πολυτελοῦς οὐρανοῦ ἐκ σιρικοῦ ὑφάσματος ὁ Ἠγουμένος τῆς ἱ. μονῆς Κορώνης Ἰάκωβος ἀνέχων τὰ ἱερὰ λείψανα. Τῆς λιτανεῖας προηγούντο ἐφιππου ἀπόσπασμα μετὰ τὰς σπάθας ἀνά χειρῶν, τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν ναῶν τῆς πόλεως, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ Λαρίσης, ὁ λόχος Εὐζώνων καὶ ὁ τοῦ Συντάγματος Τριγκάλων, οἱ μαθηταὶ καὶ πλήθος χριστιανῶν, παρηκολούθησαν δὲ ὁ Στρατηγός Συρμακέτης μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν ἐν μεγάλῃ στολῇ, ὁ Νομάρχης Τριγκάλων, οἱ Δήμαρχοι Καρδίσης καὶ Τριγκάλων μετὰ τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων, ὁ Φρούραρχος καὶ ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Τριγκάλων, μελοδικῶς δὲ ἐπαλλε χορφοῖα. Ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως ἐγένετο δέησις, ἀμέσως δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης; ὡμίλησε διὰ μακρῶν ἱστορίας τὸ μαρτύριον τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν κατὰ τὸ 1601 Ἀγίου Σεραφεῖμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἐθνομάρτυρος Τρίκκης Αἰωνυσίου τοῦ Σκυλοσόφου, ὅστις πρώτος μετὰ τὴν Ἄλωσιν ἐπανεστάτης κατὰ τῶν Τούρκων. Ἡ πομπὴ κατόπιν μετὰ τῆς αὐτῆς τάξεως κατευθύνθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν. Τὴν θὴν μ. μ. ἐν τῷ Δημοτικῷ κήφῳ ὁ Σύλλογος Ἀθηνᾶ διασχίνας τὴν ἀρχαίην ἐορτὴν τῶν Ἀνδραστηρίων, εἰς ἣν παρευρέθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ Στρατηγός, ὁ Νομάρχης καὶ πλήθος λαοῦ.

—Κατὰ τὰς ἐκ Λαρίσης ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας τῆ 15ῃ τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐτελέσθη μεγαλοπρεπέστατα ἐν

Λαοσίη ἡ ἑορτὴ τοῦ πολιούχου αὐτῆς Ἁγίου Ἀχιλλεῖου. Ἄφ' ἑσπέρας ἐψάλη ἐν τῷ φερανύμφῳ μητροπολιτικῷ ναῷ Μέγας κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς εἰς ὃν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαοσίης Δωρόθεος, ὅστις τὴν ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ Σεβασμιώτατος συμπαραστατούμενος ὑπὸ πενηκοντάδου ἱερέων προσέστη τῆς τελεσθείσης λιτανείας, ἣν παρηκολούθησαν ὁ Νομάρχης, ὁ Μέγας Στρατηγός, ὁ Δήμαρχος, πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τὰ σωματεῖα καὶ χιλιάδες λαοῦ. Ἡ λιτανεῖα, ἣς ἤγειτο στρατὸς μετὰ τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς, κατέληθεν ἀπὸ τοῦ ναοῦ εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν ἐν ἣ ἀνεπέμφθη δέσις, μεθ' ἣν ὁ Σεβασμιώτατος ἐξεφώνησε ἐπίκαιρον λόγον ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου λαβὼν τὴν ἀφορμὴν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λιτανείας ἐκ τοῦ φρουρίου ἐρρίπτοντο καγιοβολισμοί, σμήνος δὲ ἀεροπλάνων ἔπτατο ὑπεράνω τῆς πόλεως. Ἡ Α. Σ. μετὰ τὴν ἑορτὴν ἀνεχώρητε πρὸς ἀρχερατικὴν ἐπίσκεψιν τῶν καμποπόλεων καὶ χωρίων.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἄλλοθενεῖς ἐπισκέπται τῶν μαρτίσων ἐδοκίμισαν ἐκπληξιν ἐπὶ τῇ ἀσυνήθως ἀθρόῃ συρροῇ πιστῶν εἰς τοὺς ναοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγ. Ἑβδομάδος, ὡς συνέβη καὶ παρ' ἡμῶν καθὰ ἐσημειώθη ἡδὴ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ». Ἰδιαιτέρων ἐντύπων ἐνεπλήσθη ὁ μέγας ἀριθμὸς ἀνδρῶν μεταξὺ τοῦ πλήθους. Εἰς τὰς ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων εὐσεβείας ἐντυπώσεις σημειοῦνται, ὡς προκαλέσασαι ἰδιάζον ἐνδιαφέρον, αἱ ἐν τῷ μικροσκοπικῷ ναύθριφ τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ τοῦ Πτωχοῦ (St. Julien-le Pauvre) ἑλληγόρηθαι τελεταὶ τοῦ Ἐπιταφίου, καθ' ἣς παρέστη καὶ ὁ κάρδιναλιος Verdier.

Ἐξαιρετικὴ θερμότης ὀμιδικῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων ἐξακράτησε καὶ τὰς ἐν Ἰσπανίᾳ τελετὰς τῆς μεγ. Ἑβδομάδος, ὑπομνήσασα τὸν προεπαναστατικὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἰσπανικῶν λαϊκῶν μαζῶν. Παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν ἄκρων ἀριστέρων ὅπως ματαιώσασιν τὰς τελετὰς, αὐταὶ διεξήχθησαν μεθ' ὄσης ἐπιβλητικότητος καὶ ἄλλοτε ἐσημειώθη μάλιστα ὅτι ἐφέτος ἡ Σεβίλλη ἐνεφάνισεν ἐκδηλώσεις εὐσεβείας ἀληθινότητος, τὸ αὐτὸ δὲ παρατηρήθη καὶ ἐν ταῖς κυριωτέραις ἰσπανικαῖς πόλεσι. Ἐξαιρετικῶς καλυάνθρωπα ἦσαν τὰ ἐκκλησιαστικά, τὰ προσελθόντα εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν ἱερῶν κηρυγμάτων ἐν Μαδρίτη καὶ Βαρκελώνῃ. Ἐν γένει αἱ προπασχάλιοι ἱεραὶ ἡμέραι ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοιαύτας θρησκευτικὸν συναισθημάτων ἐκχύσεις, ὥστε τὸ ἐφεννὸν ἔτος νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἔτος ἐντόνου θρησκευτικῆς ἀναγεννήσεως ἐνθα ἀκριβῶς θεωρεῖται κρατήσας ὁ ἄκρος ἀριστερισμὸς.

Ἐν Λιουμπλιάνα τῆς Νοτιοσλαβίας θὰ ὀργανωθῇ κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα ἔθνηκὸν νοτιοσλαβικὸν εὐχαριστιακὸν συνέδριον.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐν Ρώμῃ ἐγένοντο ὑπὸ σλαύων μεγαλοπρεπεῖς ἐκδηλώσεις εὐλαβείας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς χιλιοστῆς πενηκοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἁγ. Μεθοδίου, καθ' ἣν ὑπὸ τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα ἐγένοντο δεκτοὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ σπουδασταὶ τῶν ἐν Ρώμῃ ἐξ σλαβικῶν κολλεγίων εἰς εἰδικὴν ἀκρόασιν. Κατὰ ταύτην, εἰς τὰς ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ προσφωνήσεις ὁ Πάπας διεδήλωσε τὴν χαρὰν τοῦ διὰ βλεπεῖ τὸτον μέγαν ἀριθμὸν σλαύων ἐπισκεπτῶν ἐν Ρώμῃ, ἧκουσε δὲ παρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ πολυχρονισμοῦ εἰς τὴν τσεχικὴν, τὴν σερβοκροατικὴν, τὴν πολωνικὴν καὶ ρωσικὴν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρουμανίας ἀγγλικανικῆ ἀποστολῆ ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Lincoln ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Γιβραλτάρ καὶ τοῦ Fulham καὶ τοῦ Dean of York, Canon Goudge, Canon J. A. Douglas καὶ ἄλλων τινῶν κληρικῶν καταρτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας μεταβαίνουσα εἰς Βουκουρεστῖον θὰ προσκαλέσῃ τὴν Α.Μ. τὸν Πατριάρχην Ρουμανίας εἰς Λονδίον, θὰ παραμείνῃ δ' ἐν τῇ ρουμανικῇ πρωτεύουσῃ ὡς ξενὴ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς 31 Ἰσταμένου μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου ἐν. ἔτους. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη μεταξὺ ἄλλων εὐὰ συζητήσῃ

μετὰ τῆς ἐπίτηδες συσταθείσης ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπιτροπῆς περὶ τῶν μέσων τῆς προαγωγῆς τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιαστικῶν ἀδελφικῶν σχέσεων. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Δουβλίνου καὶ ὁ αἰδ. Δρ Frank Gavin, τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας, θὰ συνοδεύσωσι τὴν ἀποστολὴν ὡς παρατηρηταί. Τῇ δὲ 9 Ἰουνίου ὁ Πατριάρχης θὰ παραστῇ εἰς τὴν λειτουργίαν τὴν τελεσθησομένην ἐν τῷ ἐν Βουκουρεστῖφ ἀγγλικανικῷ ναῷ. Εἰς ἀπόδοσιν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ρουμανίας θὰ μεταβῇ εἰς Λονδίον κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον, θὰ παραμείνῃ δ' ἐν τῷ Lambeth Palace ὡς ξένος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 4 Ἰουλίου. Μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ Πατριάρχης θὰ μετασχη ἐπισήμου γεύματος τῇ 3 Ἰουλίου ὀργανωθησομένου πρὸς τιμὴν τῆς Α.Μ. ὑπὸ τῆς Δέσχης τῆς Νικαίας (Nickaeam Club).

—Πολὺς λόγος γίνεται ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ περὶ τοῦ ἁγίου ἱερέως John Maillard, διορισθέντος εἰς τὸν ἐν Brighton τοῦ Λονδίνου ναὸν τοῦ ἁγ. Στεφάνου ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Chichester καὶ ἀσκούντος τὴν οὕτω κληθεῖσαν «πνευματικὴν (διὰ τῆς πίστεως) θεραπείαν» ἐν διοργανωθέντι ὑπ' αὐτοῦ τῇ ἐντολῇ τοῦ ἐπισκόπου «Κέντρον θεραπείας» (Centre of healing). Συνπειρῶ τῶν ἐν τῷ τύπῳ ζητηρῶν περὶ τοῦ πράγματος συζητήσων ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς δι' εἰδικῶν ἀρθρῶν ἐν τῷ «British Weekly» προέβη εἰς διασαφήσεις. «Οἱ παραδεχόμενοι τὸ γεγονός τῆς ἰάσεως—γράφει σὺν ἄλλοις—πιστεύουν οὐκ ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐθεράπευε τοὺς νοσοῦντας καὶ οὐκ ὅτι τὴν ἴασιν οὐτε ἡ πίστις τῶν ἀσθενῶν, οὐτε ἡ τῶν φίλων των ἐπέφερον. Ἡ πίστις εἶνε ἡ ἀνοικτὴ πρὸς τὴν ἴασιν θύρα ἢ ἀπιστία εἶνε ἡ κλειστὴ θύρα. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ πράξῃ τι ὅταν ἡ θύρα αὕτη εἶνε κλειστὴ. Οὐδέποτε διισχυρίζομαι οὐκ ἡ θεραπευτικὴ ἀποστολὴ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν περιορίζετο εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν φυσικῶν ἀρρωστικῶν, ἀλλὰ βεβαίως οὐκ αἱ Ἐκκλησίαι, αἵτινες παραμελοῦν ἢ ἀγνοοῦν τὴν μορφήν ταύτην τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως δὲν πράττουν ὅ,τι μᾶς παρεχωρήθη νὰ πράττωμεν. Ἐκκλησία μὴ διδάσκουσα καὶ μὴ ἐφαρμοζουσα τὴν χριστιανικὴν ἀποστολήν τῆς θεραπείας δυσκόλως δύναται νὰ ἀξιώσῃ νὰ ὀνομάζηται ἔθνος Ἐκκλησία». Τὸ θέμα τῆς διὰ τῆς πίστεως ἰάσεως ἐπασχολεῖ τὴν ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ πολλοῦ. Κατὰ τὸ συνέδριον τοῦ Λάμπεθ τοῦ 1920 ὡρίσθη ἐπιτροπὴ πρὸς παμμερῆ μελέτην τοῦ ζητήματος, ἐδημοσίευσεν δ' αὕτη τῷ 1924 ὑπόμνημα προκαλέσαν ἐνδιαφερούσας συζητήσεις οὐ μόνον ἐν τῷ θρησκευτικῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἡμερησίῳ ἀγγλικῷ τύπῳ. Ἐκτοτε ἡ διὰ τῆς πίστεως ἰάσις καὶ τὸ θεραπευτικὸν ὄργανον ἐγένοντο ὑποκείμενον συζητήσεων κατὰ τὰς τακτικὰς συνελεύσεις τοῦ Λάμπεθ καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ 1930.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Πρὸς κατασίγασιν τοῦ ἐν Γερμανίᾳ ἐκκλησιαστικοῦ ταράχου ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Dr Frick ἐπέβαλεν εἰς τὸν τύπον ἀπόλυτον σιγὴν ὡς πρὸς τὰς χωριζούσας τὸν γερμανικὸν προτεσταντισμὸν διαφορὰς. Τὸ διάβημα τοῦτο ὑπεστηρίχθη ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Rust, ἀπαγορεύσαντος εἰς τοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγητὰς τῆς θεολογίας πᾶσαν εἰς τὴν διαμάχην ταύτην ἐπέμβασιν. «Εἶνε ἀπαράδεκτον—ἐδήλωσε—οἱ λειτουργοὶ τῆς τρίτης αὐτοκρατορίας νὰ συντελοῦν εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν στενωρουσῶν τῶν ἔθνος θρησκευτικῶν δυσκολιῶν». Ὁ ἐκ τῶν πανεπιστημιακῶν θεολόγων ἀγωνιστικώτερος καὶ μᾶλλον ἀσυμβίβαστος ὑπήρξεν, ὡς γνωστὸν, ὁ Karl Barth, ὅστις, διὰ τοῦτο, παρὰ τὸ ὅπερ ἀπέκρινε διεθνῶς γόητρον καὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ μακρὸν διεδραμάτισε πρόσωπον συμβούλου καὶ χειραγωγοῦ τῆς Γερμανίας, ἀπελύθη τῆς θέσεώς του καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν Βόννην, εἶτα δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Γερμανίαν. Κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον τρεῖς πάστορες τῆς μετεργουμισμένης ἐκκλησίας τοῦ Ἀνοβέρου ἐφυλακίσθησαν «διὰ πολιτικὰ ἀδικήματα», περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ Ἰσταμένου μηνὸς πέντε πάστορες τῆς ἐκκλησίας τοῦ Hesse-Nassau ἐνεκλείσθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον συγκεντρώσεως τοῦ Dachau, τέσσαρες πάστορες τῆς Σαξῶν

νίας εις τὸ τοῦ Sachsenburg καὶ ἄλλοι τρεῖς ἐφυλακίσθησαν. Δύο λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐκκλησίας τῆς Βορμης ἐπίσης ἐφυλακίσθησαν. Τῇ 26 Ἀπριλίου τρεῖς πάστορες τοῦ Βερολίνου συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας· ἐπὶ τῷ λόγῳ οὗ παρεῖχον εἰς τὸν ξένον τύπον εἰδήσεις περὶ τῶν ἀγῶνων τῶν ἐν Γερμανίᾳ προτεσταντῶν καὶ συνεννοοῦντο μετὰ τῶν καθολικῶν ἀρχῶν περὶ διοργάνωσης ἀγῶνος κατὰ τοῦ νεο-πυγανισμοῦ τοῦ Ἀλφρέδου Rozenberg, συγγραφέως τοῦ περιβύτου βιβλίου «Ὁ μῦθος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος». Πάσαι αὗται αἱ συλλήψεις συνεχίσθησαν βαθέως τοὺς κύκλους τῆς ὁμολογιακῆς ἐκκλησίας, καθ' ὅσον μάλιστα μία συνεντεύξις τοῦ ἐπισκόπου Marahrens, ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας ταύτης, μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς οὐδὲν ἀπέληξεν ἀποτελεσματικῶς. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ «κίνησις τῆς γερμανικῆς πίστεως» διωργάνωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου τὴν ὀγκωδεστέραν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν Γερμανίᾳ διαδηλώσεων, ἐν μέσῳ ἐπιγραφῶν τεραστίων: «Ἡ Γερμανία εἶνε ἡ ἰδική μας Ἁγία Γῆ»—«Διὰ τῆς γερμανικῆς πίστεως ἐπιθυμοῦμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν θρησκευτικὴν ἑνωσιν». Περὶ τὰς 20,000 άτομα πάσης ἡλικίας συγκεντρώθησαν διὰ νὰ ἀκούσων τοὺς ἀποστόλους τῆς νέας πίστεως. Ὁ ἐκ τῶν ρητόρων κόμης von Reventlow, βουλευτῆς τοῦ Ράιχσταγ, διωκήμενος μεταξὺ ἄλλων: «Ἡ γερμανικὴ θρησκεία μας θέλει νὰ συγκροτήσῃ εἰς ἴδιαν ὁμάδα πάντας τοὺς μὴ ἱκανοποιημένους πλέον ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ αἰσθανομένους ἐν ἑαυτοῖς θρησκευτικὰς ἀνάγκας». Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς νέας ἐθνικῆς θρησκείας καθηγητῆς Haueer εἶπε καὶ ταῦτα: «Ὅχι ὁ λαὸς ἐγκατέλειπε τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἡ ἐκκλησία ἐγκατέλειπε τὸν λαόν. Ἡ εὐσέβειά μας περιλαμβάνει τὴν πραγματικότητα τὴν σημερινὴν ἀπορρίπτει τὸ ὑπερφυσικόν· ἡ θεία πραγματικότης δι' ἡμᾶς εἶνε ὁ λαὸς μας καὶ ἡ ἐθνικὴ ἱστορία μας. Ἡ ἐθνικὴ μας ἱστορία, αὐτὴ εἶνε ἡ ἱερὰ ἱστορία μας. Δι' ἡμᾶς, ἡ τοῦ Ἀρμινίου νίκη κατὰ τῶν Ρωμαίων εἶνε πολὺ σπουδιωτέρα τῆς καταβυθίσεως τοῦ Φωσῶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Μία ἀνθροπίτης καθ' ἑαυτὴν μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ καλλίτερα ἀπὸ τὰς ἁγίας Γραφάς!»

— Ἡ ἐν τῇ Ἐπισκοπικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀμερικῆς Ἐπιτροπὴ τῆς κινήσεως τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὴν προσωνημίαν «Ἐμπρός» («Forward») κατὰ τὴν ἐν Cincinnati συγκροτηθεῖσαν σύσκεψιν τῆς περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος φεβρουαρίου, ἀνγνωρίσασα τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιμελοῦς σπουδῆς τῆς ἀξίας τῆς δράσεως τῶν μαθῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὥρισεν ὑποεπιτροπὴν μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ μελετήσῃ τινι τρόπῳ θὰ ἴδύνατο νὰ ὀργανωθῇ τοιαυτὴ δράσις· τῆς ὑποεπιτροπῆς ταύτης μετεχει καὶ ὁ ἐπίσκοπος Demby, ὁ μόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ μαθητὴς ἐπισκόπος. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐν τῇ πρός τὴν νεκρὴν συνέλευσιν τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας ὑπομνήσει τὰς ἀποδείξεις τῆν ἀναγνώρισιν τῶν μαθῶν μελῶν αὐτῆς οἱ κατὰ πραγματικῶν, ἀνεξαρτήτως τῶν τυχόν μελλουσῶν νὰ προσέψωσι συνειπειῶν.

NEA BIBLIA

Γ. Β. Φλορόβσκη. Οἱ ἀνατολικοὶ Πατέρες τοῦ 8' αἰῶνος Παρίσιον 1931.—Τοῦ αὐτοῦ, Οἱ ἀνατολικοὶ Πατέρες τῶν αἰώνων ε'—η'. Παρίσιον 1933 (ρωσιστῶ).—Το περιεχόμενον ἀμφότερων τῶν τόμων ταύτων ἀποτελεῖται πατρολογικὰ ἀκαδημαϊκὰ ἀναγνώσματα, παραδοθέντα εἰς τὰς φοιτητάς τοῦ ἐν Παρίσιον ὀμοσίου Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ περιλαμβάνονται οἱ τῶν: Ἀθανάσιος, Κύριλλος Ἰεροσολύμων, Μ. Βασίλειος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Γρηγόριος ὁ Νύσσης, οἱ ἄλλοι τρεῖς θεολογοὶ τοῦ 8' αἰ. (Εὐστάθιος, Δίδυμος, Ἀρκαδῖος καὶ Ἐπιφάνιος). Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ οἱ ὀδοσκαλοὶ τῆς ἀπο Ἀνατολῆς (Ἰάκωβος Ἀφραάσιμ, Ἐσθέρ, ὁ Σῦρος)· ἐν δὲ τῷ β' ὁ λόγος περὶ τῶν Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Θεοδοσίου τοῦ Ἀρεοπιγινικοῦ κώδικος, τῶν συγγραφέων τοῦ στ' καὶ τοῦ ε' αἰ. Λεοντίου κλ. τῶν ἀσκητῶν πατέρων (Ἰωάννου Κλίμακος, Ἰσακ Σύρου κλ.), Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου Δαρμασκηνοῦ. Ὁ σ. ἐξετάζει τοὺς μεγάλους ἱεροὺς συγγραφεῖς ὡς φορεῖς τῆς ἀληθείας καὶ ἀπαρχαράτου οἰκουμενικῆς

χριστιανικῆς παραδόσεως πρὸ παντός, τὰ δὲ συγγράμματά των ὡς πηγὰς δημοφιλῆς ἐμπνεύσεως καὶ ὡς πρότυπα χριστιανικῆς σοφίας καὶ σφαιροῦς. πιστεύον, ὅτι μόνον ἐν τῷ πνευματικῷ τούτῳ κομῶν τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων ἀποκαλύπτεται ἡ ὀρθὴ ὁδὸς ἡ ἀγούσα πρὸς τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν σύνθεσιν, τὴν ὁποίαν διψᾷ ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης. Ὁ σ., γνώστης τῶν πηγῶν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μετὰ σύντομον βιογραφικὸν σημεῖωμα δι' ἕκαστον τῶν ἱερῶν συγγραφέων ἐξετάζει τὰ συγγράμματα αὐτοῦ· εἶτα δὲ διεξοδικώτερον ἐνδιατροβεῖ εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἐξενιτῶν αὐτὴν κατὰ τὰ κύρια σημεῖα. Ἰδιαίτερον προσοχὴν εἶνε ἀξίαι αἱ γενικαὶ ἐισαγωγαὶ εἰς τὰς ἐν ἑκάστῳ τῶν τόμων ἐξεταζομένας περιόδους: «Τὰ θεμελιώδη χαρακτηριστικὰ τῆς θεολογικῆς κινήσεως τοῦ 8' αἰῶνος» (τόμ. α') καὶ «Αἱ κατευθύνσεις τῆς βυζαντινῆς θεολογίας» (τόμ. β'), μαρτυροῦσαι πολλὴν τὴν ἐμβάθυνσιν εἰς τὸ γνησίον πνεῦμα τῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ Ἀνατολῇ μεγάλων θεολογικῶν ζυμώσεων. Εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν ταχέως ἐκδιδόμενους καὶ τοὺς λοιποὺς τόμους τῆς ἀξιοσημειώτου ταύτης ἐπιστημονικῆς ἐργασίας.

«Ὁ Χρυσόστομος».—Ἐπανεξεδόθη τὸ γνωστὸν δεκαπενθήμερον θρησκευτικὸν περιοδικόν, τὸ ὑπὸ τοῦ ἔκδοτος οἴκου Μ. Σαλιβερου ἱδρυθὲν καὶ ἐκδιδόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Δημ. Κοστίου-σπουλοῦ συντασσόμενον, περιέχον δὲ διδασκατικὰς ἠθικοθρησκευτικὴν ὕλην.

— Π Α Ρ Α Τ Η Μ Α —

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν 1) ἡ εἰς θέσιν Κάρβος ἄγονος ἔκτασις ἐξ 885 στρεμ. καὶ 950 τ. μ. 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τεμάχιον ἔκτασεως 38 στρεμ. καὶ 950 τ. μ. 3) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 τεμάχιον ἐκ 36 στρεμ. καὶ 270 τ. μ. 4) τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 τεμάχιον ἐκ 30 στρεμ. 110 τ. μ. 5) τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 τεμάχιον ἐξ 21 στρεμ. καὶ 950 τ. μ. 6) τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 τεμάχιον ἐξ 22 στρεμ. καὶ 940 τ. μ. 7) τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 τεμάχιον ἐξ 24 στρεμ. καὶ 550 τ. μ. 8) τὸ ὑπ' ἀριθ. 7 τεμάχιον ἐκ 30 στρεμ. καὶ 510 τ. μ. 9) τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 τεμάχιον ἐκ 32 στρεμ. καὶ 810 τ. μ. 10) τὸ ὑπ' ἀριθ. 9 τεμάχιον ἐξ 24 στρεμ. καὶ 11) τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 τεμάχιον ἐκ 32 στρεμ. καὶ 810 τ. μ. 12) τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 τεμάχιον ἐκ 37 στρεμ. καὶ 20 τ. μ. 13) τὸ ὑπ' ἀριθ. 12 τεμάχιον ἐκ 37 στρεμ. καὶ 210 τ. μ. 14) τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 τεμάχιον ἐξ 27 στρεμ. καὶ 200 τ. μ. 15) τὸ ὑπ' ἀριθ. 14 τεμάχιον ἐξ 21 στρεμ. καὶ 180 τ. μ. 16) τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 τεμάχιον ἐξ 20 στρεμ. καὶ 200 τ. μ. 17) τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 τεμάχιον ἐκ 27 στρεμ. 18) τὸ ὑπ' ἀριθ. 17 τεμάχιον ἐκ 34 στρεμ. καὶ 200 τ. μ. 19) τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 τεμάχιον ἐκ 17 στρεμ. καὶ 30 τ. μ. 20) τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 τεμάχιον ἐξ 23 στρεμ. καὶ 200 τ. μ. 21) τὸ ὑπ' ἀριθ. 20 τεμάχιον ἐκ 41 στρεμ. καὶ 30 τ. μ. 22) τὸ ὑπ' ἀριθ. 21 τεμάχιον ἐξ 20 στρεμ. 23) εἰσὴν καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχοντα ἐλαιόδενδρα ὑποκατασκευῆς τῆς ἀξίας αὐτῶν ἰδιαίτερος. Πάντα τὰ ἀνωτέρω τεμάχια ἀποκαλοῦν τὸ συνεχόμενον κτήμα εἰς θέσεις Ἀλατῆς, Καναὶ δι. Σπίτου καὶ Κάρβος τῆς ἱ. μονῆς ἁγ. Ἀντιγόνου ἱ. μονῆς καὶ ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν πρὸς τὸν ὅρον αὐτῶν ἀρ. 238, 299, 300, 301, 302, 303, 304, καὶ 305 διακηρύξαν τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφεῖς διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κρανίῳ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δημοπρασιῶν τὴν 2001 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὅρον 10—12 π.μ. ἔσονται τῆς ἀρχαίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεῶσιν, τοῦ ἀποκατασκευῆται καὶ λοιπῶν ὅρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐπιμεληθέντες πρὸς τὴν οἰκίαν Ὑπὸμακτῆς Ἐβρυτῆς Ἰερμακῆς καὶ τῆς μητροπολιτικῆς Ἰραφειῆς Ἐν Ὑδρῇ τῇ 6ῃ Μαΐου 1935 ἡ Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Τύπος «Φαίνοξ», ὄδου Λεωντῶν 4, Ἀθῆναι